

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 6 september 2018*

”Begäran om förhandsavgörande – Rättsligt samarbete på privaträttens område – Förfarande för europeiskt betalningsföreläggande – Förordning (EG) nr 1896/2006 – Utfärdande av ett betalningsföreläggande tillsammans med ansökan om föreläggandet – Avsaknad av översättning av ansökan – Europeiskt betalningsföreläggande som förklarats verkställbart – Ansökan om förnyad prövning efter utgången av fristen för bestridande – Delgivning av rättegångshandlingar och andra handlingar – Förordning (EG) nr 1393/2007 – Tillämplighet – Artikel 8 och bilaga II – Upplysning till adressaten om rätten att vägra att ta emot en icke översatt handling genom vilken förfarandet inletts – Avsaknad av standardformulär – Följder”

I mål C-21/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Republiken Tjeckien) genom beslut av den 30 november 2016, som inkom till domstolen den 18 januari 2017, i målet

Catlin Europe SE

mot

O.K. Trans Praha spol. s r.o.,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.L. da Cruz Vilaça samt domarna E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger och F. Biltgen (referent),

generaladvokat: M. Wathelet,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- O.K. Trans Praha spol. s r.o., genom M. Laipold, advokat,
- Greklands regering, genom V. Karra, A. Dimitrakopoulou, M. Tassopoulou och E. Tsaousi, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tjeckiska.

- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. Rocchitta, avvocato dello Stato,
 - Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,
 - Europeiska kommissionen, genom M. Šimerdová och M. Heller, båda i egenskap av ombud,
- och efter att den 29 maj 2018 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 2006, s. 1) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 2007, s. 79).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Catlin Europe SE och O.K. Trans Praha spol. s r.o., angående ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning nr 1896/2006

- 3 I artikel 7 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

"1. En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande skall göras med hjälp av standardformulär A som återges i bilaga I.

2. I ansökan skall följande anges:

...

d) Grunden för talan, inbegripet en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och, i förekommande fall, för den ränta som yrkas.

e) En beskrivning av den bevisning som bestyrker fordran.

..."
- 4 Artikel 12.2 i denna förordning har följande lydelse:

"Det europeiska betalningsföreläggandet skall utfärdas tillsammans med en kopia av ansökningsformuläret. ..."
- 5 I artikel 16.1–16.3 i samma förordning föreskrivs följande:

"1. Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen ...

2. Bestridandet skall sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.

3. Svaranden skall i bestridandet ange att han bestrider den aktuella fordran utan att behöva ange skälen för detta.”

6 I artikel 20 i förordning nr 1896/2006, med rubriken ”Förnyad prövning i undantagsfall”, föreskrivs följande:

”1. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet hos den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när

- a) i) betalningsföreläggandet har delgivits svaranden på något av de sätt som föreskrivs i artikel 14, och
- ii) delgivning utan svarandens förskyllan inte har skett i så god tid att denne haft möjlighet att förbereda sitt svaromål,

eller

- b) svaranden utan egen förskyllan har varit förhindrad att bestrida fordran på grund av force majeure eller exceptionella omständigheter,

förutsatt att svaranden i vilketdera fallet vidtar åtgärder utan dröjsmål.

2. Svaranden skall efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 16.2 också ha rätt att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet vid den behöriga domstolen i ursprungsmedlemsstaten, när det är uppenbart att betalningsföreläggandet har utfärdats felaktigt med avseende på de villkor som fastställs i denna förordning, eller på grund av andra exceptionella omständigheter.

3. Om domstolen avslår svarandens ansökan på grund av att inget av de skäl för förnyad prövning som anges i punkterna 1 och 2 är tillämpligt, skall det europeiska betalningsföreläggandet ha fortsatt rättsverkan.

Om domstolen beslutar att en förnyad prövning är motiverad på grund av ett av de skäl som anges i punkterna 1 och 2 skall det europeiska betalningsföreläggandet förlora sin giltighet.”

7 I artikel 26 i nämnda förordning anges följande:

”Alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning skall regleras enligt nationell lagstiftning.”

8 I artikel 27 i förordning nr 1896/2006, med rubriken ”Förhållande till förordning (EG) nr 1348/2000”, preciseras följande:

”Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur [(EGT L 160. 2000, s. 37)].”

9 Bilaga I till förordning nr 1896/2006 innehåller formulär A, med rubriken ”Ansökan om europeiskt betalningsföreläggande”.

- 10 Formulär E, som används för att utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande, finns i bilaga V till samma förordning.

Förordning nr 1393/2007

- 11 Förordning nr 1393/2007 ska, enligt dess artikel 1.1, tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning.

- 12 I artikel 8 i denna förordning, med rubriken "Vägran att ta emot en handling", anges följande:

"1. Det mottagande organet ska med användande av standardformuläret i bilaga II upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet, om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till något av följande språk:

a) ett språk som adressaten förstår, eller

b) den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske.

2. Om det mottagande organet underrättas om att adressaten vägrar att ta emot handlingen enligt punkt 1, ska det omedelbart underrätta det sändande organet med användande av det intyg som avses i artikel 10 och återsända framställningen och de handlingar av vilka en översättning begärs.

3. Om adressaten vägrar att ta emot en handling enligt punkt 1, kan delgivningen ske genom att adressaten tillsammans med handlingen delges en översättning av denna till något av de språk som avses i punkt 1. I det fallet ska dagen för delgivning av handlingen vara den dag då handlingen och översättningen delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten. Om en handling enligt medlemsstatens lagstiftning ska delges inom en viss period, bör emellertid den dag som ska beaktas med avseende på den sökande vara den dag då den ursprungliga handlingen delgavs, i enlighet med artikel 9.2.

4. Punkterna 1–3 ska även tillämpas på de sätt att översända och delge rättegångshandlingar som anges i avsnitt 2.

5. Med avseende på tillämpningen av punkt 1 ska de diplomatiska och konsulära tjänstemännen, när det rör sig om delgivning enligt artikel 13, eller myndigheten eller personen, när det rör sig om delgivning enligt artikel 14, underrätta adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot handlingen och om att varje handling som denne vägrar att ta emot måste sändas till de berörda tjänstemännen respektive den berörda myndigheten eller personen."

- 13 Standardformuläret, med rubriken "Information till adressaten om rätten att vägra att ta emot handlingar", som finns i bilaga II till förordning nr 1393/2007, innehåller följande upplysning riktad till handlingens adressat:

"Ni får vägra att ta emot handlingen om den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, antingen ett språk som ni förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.

Om ni önskar utnyttja denna rättighet, måste ni vägra att ta emot handlingen vid delgivningen genom att vända er direkt till delgivningsmannen eller genom att återsända handling[en] inom en vecka till nedanstående adress och ange att ni vägrar att ta emot den.”

- 14 Detta standardformulär innehåller även en ”adressatens förklaring” som denne, för det fall vederbörande vägrar att ta emot den aktuella handlingen, ombeds att underteckna och som har följande lydelse:

”Jag vägrar att ta emot bifogade handling eftersom den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, ett språk som jag förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.”

- 15 Slutligen framgår av detta standardformulär att adressaten, i en sådan situation, ska ange det eller de språk som vederbörande förstår bland unionens officiella språk.

- 16 I artikel 25 i förordning nr 1393/2007 föreskrivs följande:

”1. Förordning (EG) nr 1348/2000 ska upphöra att gälla från och med denna förordnings tillämpningsdag.

2. Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses utgöra hänvisningar till den här förordningen ...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 17 Det framgår av beslutet om hänskjutande att O.K. Trans Praha, ett bolag bildat enligt tjeckisk rätt, vid Okresní soud Praha – západ (Distriktsdomstolen i västra Prag, Republiken Tjeckien), lämnade in en ansökan om europeiskt betalningsföreläggande mot Catlin Innsbruck GmbH, ett bolag etablerat i Österrike, vars rättigheter övertagits av Catlin Europe, som är etablerat i Köln (Tyskland).
- 18 Okresní soud Praha – západ (Distriktsdomstolen i västra Prag) beviljade denna ansökan och utfärdade, den 1 augusti 2012, det begärda europeiska betalningsföreläggandet.
- 19 Detta betalningsföreläggande delgavs Catlin Europe den 3 augusti 2012 och blev verkställbart den 3 september 2012.
- 20 Den 21 december 2012, det vill säga efter utgången av den frist för bestridande som föreskrivs i artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006, lämnade Catlin Europe in en ansökan om förnyad prövning av detta betalningsföreläggande med stöd av artikel 20.2 i denna förordning.
- 21 Catlin Europe angav som grund för denna ansökan att bolaget, i strid med artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, inte hade upplysts, med användande av standardformuläret i bilaga II till denna förordning, om sin rätt att vägra att ta emot den handling som skulle delges då denna inte var åtföljd av en översättning till något av de språk som avses i nämnda bestämmelse.
- 22 Kopian av formuläret för ansökan om betalningsföreläggande, som, i enlighet med artikel 12.2 i förordning nr 1896/2006, hade bifogats betalningsföreläggandet av den 1 augusti 2012, var nämligen endast upprättad på tjeckiska och åtföljdes inte av någon översättning till tyska.
- 23 Catlin Europe drog härav slutsatsen att det var omöjligt för detta bolag att förstå den ansökan genom vilken förfarandet inletts, vilket utgjorde en exceptionell omständighet, i den mening som avses i artikel 20.2 i denna förordning, som kunde motivera en förnyad prövning av betalningsföreläggandet enligt denna bestämmelse.

- 24 Denna ansökan om förnyad prövning avslogs emellertid av Okresní soud Praha – západ (Distriktsdomstolen i västra Prag), genom beslut av den 8 april 2013, vilket fastställdes i andra instans, den 17 juni 2013, av Krajský soud v Praze (Regionala domstolen i Prag, Republiken Tjeckien).
- 25 Enligt sistnämnda domstol hade betalningsföreläggandet vederbörligen delgetts Catlin Europe, i enlighet med kraven i artikel 14 i förordning nr 1896/2006. Vidare kan avsaknaden av en upplysning om adressatens möjlighet att vägra att ta emot den handling som ska delges enligt artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 inte medföra att betalningsföreläggandet blir ogiltigt eller utgöra grund för en förnyad prövning av föreläggandet, eftersom någon sådan följd inte föreskrivs i förordning nr 1896/2006.
- 26 Catlin Europe gav in ett överklagande till Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Republiken Tjeckien).
- 27 Den domstolen önskar få klarhet i huruvida den omständigheten att kraven i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 inte uppfyllts i det mål som den ska pröva kan motivera en sådan förnyad prövning av föreläggandet som föreskrivs i artikel 20 i förordning nr 1896/2006.
- 28 I synnerhet innehåller inte sistnämnda förordning någon bestämmelse som reglerar på vilket språk ansökan om betalningsföreläggande ska delges svaranden. Till skillnad från förordning nr 1393/2007 anges i förordning nr 1896/2006 dessutom specifika regler, grundade på användningen av standardformulär som finns i dess bilagor och som i huvudsak ska fyllas i med hjälp av på förhand fastställda digitala koder. Den hänskjutande domstolen önskar således få klarhet i huruvida ett sådant rent förfarandefel som det som Catlin Europe har gjort gällande kan anses vara ägnat att åsidosätta rätten till försvar.
- 29 Mot denna bakgrund beslutade Nejvyšší soud (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:
- ”Ska artikel 20.2 i [förordning nr 1896/2006] tolkas så, att en underlåtenhet att upplysa adressaten om möjligheten att vägra att ta emot handlingar som ska delges enligt vad som anges i artikel 8.1 i [förordning nr 1393/2007] utgör skäl för svaranden (adressaten) att ansöka om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet enligt artikel 20.2 i [förordning nr 1896/2006]?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 30 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida förordningarna nr 1896/2006 och nr 1393/2007 ska tolkas på så sätt att för det fall ett europeiskt betalningsföreläggande delgetts svaranden utan att ansökan om föreläggandet, vilken bifogats det, har avfattats på eller åtföljts av en översättning till ett språk som svaranden anses förstå, såsom krävs enligt artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, ska svaranden i vederbörlig ordning upplysas, med användande av standardformuläret i bilaga II till sistnämnda förordning, om sin rätt att vägra att ta emot den aktuella handlingen. Den hänskjutande domstolen önskar vidare få klarhet i vilka följderna är av att denna upplysning inte skett och, i synnerhet, huruvida en sådan omständighet kan utgöra grund för en begäran om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet enligt artikel 20.2 i förordning nr 1896/2006.
- 31 Såvitt avser den första delen av den ställda frågan, som rör tillämpligheten av artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, i samband med att ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdas till svaranden, tillsammans med formuläret för ansökan om föreläggandet, enligt föreskrifterna i förordning nr 1896/2006, erinrar domstolen inledningsvis om följande. Det föreskrivs uttryckligen i denna bestämmelse att adressaten för en handling som ska delges kan vägra att ta emot handlingen, om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till antingen ett språk som adressaten förstår eller

den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske.

- 32 Domstolen har i detta sammanhang vid flera tillfällen slagit fast att rätten att vägra att ta emot den handling som ska delges utgör en rättighet som tillkommer delgivningsadressaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2015, *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13, EU:C:2015:603, punkt 49; beslut av den 28 april 2016, *Alta Realitat*, C-384/14, EU:C:2016:316, punkt 61, och dom av den 2 mars 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 50).
- 33 Såsom domstolen även har understrukit följer rätten att vägra att ta emot den handling som ska delges av behovet att skydda adressatens rätt till försvar i enlighet med kravet på en rättvis rättegång, vilket stadgas i artikel 47 andra stycket i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 6.1 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950. Även om förordning nr 1393/2007 i första hand syftar till att effektivisera och påskynda de rättsliga förfarandena och till att säkerställa en god rättskipning, har domstolen nämligen slagit fast att dessa syften inte får uppnås genom att det faktiska iakttagandet av adressaternas rätt till försvar på något sätt försvagas (dom av den 2 mars 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 51 och där angiven rättspraxis).
- 34 Det är därför viktigt att inte enbart säkerställa att en handlings adressat faktiskt erhåller denna handling, utan även att denna person har möjlighet att få kännedom om samt verkligen förstå den fulla innebörden och räckvidden av den talan som förs mot personen utomlands, på så sätt att vederbörande på ett effektivt sätt kan förbereda sitt försvar och göra sin rätt gällande i ursprungsmedlemsstaten (dom av den 2 mars 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 52 och där angiven rättspraxis).
- 35 För att den i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivna rätten att vägra att ta emot delgivning ska kunna utövas på ett ändamålsenligt sätt, krävs att adressaten i vederbörlig ordning har upplysts, skriftligen och i förväg, om denna rättighet (dom av den 2 mars 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 53 och där angiven rättspraxis).
- 36 Enligt det system som inrättats genom nämnda förordning ska denna upplysning ges till adressaten med användande av standardformuläret i bilaga II till förordningen (dom av den 2 mars 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 54 och där angiven rättspraxis).
- 37 Vad beträffar den räckvidd som detta standardformulär ska tillerkännas, har domstolen tidigare slagit fast att det i förordning nr 1393/2007 inte föreskrivs några undantag från regeln om användande av detta standardformulär (dom av den 2 mars 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 55 och där angiven rättspraxis).
- 38 Mot bakgrund härav, och med hänsyn till det syfte som eftersträvas med standardformuläret i bilaga II till nämnda förordning, vilket beskrivits i punkterna 35 och 36 ovan, kan man sluta sig till att den myndighet som ansvarar för delgivningen är skyldig, under alla omständigheter och utan att den i detta hänseende har något utrymme för skönsmässig bedömning, att upplysa adressaten om dennas rätt att vägra att ta emot handlingen, och myndigheten ska för detta ändamål systematiskt använda sig av nämnda standardformulär (dom av den 2 mars 2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 56 och där angiven rättspraxis).
- 39 Vad beträffar frågan huruvida föregående överväganden även gäller inom ramen för förordning nr 1896/2006, kan det konstateras att det i dess artikel 27 uttryckligen föreskrivs att denna förordning inte ska påverka tillämpningen av förordning nr 1348/2000. Sistnämnda förordning har upphävts

genom och ersatts med förordning nr 1393/2007. Det anges i artikel 25.2 i denna förordning att "[h]änvisningar till [förordning nr 1348/2000] ska anses utgöra hänvisningar till [förordning nr 1393/2007]".

- 40 De frågor som inte avgörs i förordning (EG) nr 1896/2006 när det gäller delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande, tillsammans med ansökan om föreläggandet, ska, i förekommande fall, således avgöras enligt förordning nr 1393/2007.
- 41 Det råder dessutom inget tvivel om att ansökan om föreläggandet, som är den handling genom vilken förfarandet för utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande inleds, ska kvalificeras som handling i den mening som avses i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007.
- 42 Det föreskrivs vidare i artikel 12.2 i förordning nr 1896/2006 att det europeiska betalningsföreläggandet ska utfärdas tillsammans med en kopia av ansökningsformuläret, varför delgivningen av föreläggandet till svaranden även ska åtföljas av en delgivning av ansökan. I förevarande fall har det företagits en sådan dubbel delgivning.
- 43 Av detta följer att artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 inte bara ska tillämpas på delgivningen av betalningsföreläggandet i sig, utan också på delgivningen av ansökan om föreläggandet. Båda dessa handlingar ska följaktligen delges adressaten på ett språk som vederbörande anses förstå, i den mening som avses i artikel 8.1. I detta syfte ska delgivningen åtföljas av standardformuläret i bilaga II till denna förordning och upplysa den berörda personen om dennas rätt att vägra att ta emot den aktuella handlingen.
- 44 Denna slutsats gör sig än mer gällande eftersom det förfarande för europeiskt betalningsföreläggande som inrättats genom förordning nr 1896/2006 inte är kontradiktoriskt, i den mening att den nationella domstolen beslutar enbart mot bakgrund av den ansökan som sökanden har lämnat in, utan att svaranden ens har informerats om att ett förfarande har inletts mot vederbörande.
- 45 Det är således först i skedet för delgivningen av föreläggandet som svaranden har möjlighet att få kännedom om förekomsten av och innehållet i ansökan. Det är därför särskilt viktigt att rätten till försvar, som artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 har till syfte att skydda, iakttas i detta sammanhang.
- 46 Den omständigheten att ansökan om betalningsföreläggande, i enlighet med förordning nr 1896/2006, ska lämnas in med användande av ett standardformulär vars mall finns i bilaga I till denna förordning saknar relevans i detta hänseende.
- 47 Även om ett stort antal fält i detta standardformulär kan fyllas i med hjälp av på förhand fastställda koder och således är lätta att förstå eftersom förklaringarna avseende dessa koder har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på unionens samtliga officiella språk, medför icke desto mindre detta standardformulär en skyldighet för sökanden att, såsom framgår av artikel 7.2 d och e i nämnda förordning, lämna närmare uppgifter om de konkreta omständigheter som åberopas till grund för fordran och om den bevisning som ansökan stöds på. Svaranden måste emellertid kunna få kännedom om dessa omständigheter på ett språk som denna person anses behärska, i syfte att verkligen förstå den fulla innebörden och räckvidden av det förfarande som inletts mot personen utomlands, och, i förekommande fall, förbereda sitt försvar.
- 48 Av det föregående kan man dra slutsatsen att den omständigheten att det är obligatoriskt att använda standardformuläret i bilaga II till förordning nr 1393/2007 och att detta ska göras systematiskt gäller på samma sätt för delgivningen av det europeiska betalningsföreläggandet och för den därmed sammanhängande delgivningen av ansökan om föreläggandet.

- 49 Såvitt avser den andra delen av den ställda frågan, som rör följderna av att denna skyldighet åsidosatts, framgår det av fast rättspraxis att underlåtenheten att bifoga standardformuläret i bilaga II till förordning nr 1393/2007 inte kan medföra vare sig att den handling som ska delges blir ogiltig eller att delgivningsförfarandet blir det. En sådan följd skulle nämligen strida mot det syfte som eftersträvas med förordning nr 1393/2007, vilket är att föreskriva ett sätt att direkt, snabbt och effektivt översända handlingar mellan medlemsstaterna i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 57 och där angiven rättspraxis).
- 50 Överlämnandet av nämnda standardformulär utgör emellertid ett väsentligt formkrav, som syftar till att skydda adressatens rätt till försvar. Om detta formkrav inte har uppfyllts ska denna brist därför avhjälpas i enlighet med bestämmelserna i nämnda förordning. Den myndighet som ansvarar för delgivningen ska således omedelbart upplysa adressaten om dennes rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, genom att överlämna detta standardformulär till honom eller henne i enlighet med artikel 8.1 i samma förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 58 och där angiven rättspraxis).
- 51 Av samma skäl som angetts i punkterna 39–48 ovan ska samma regler gälla, analogt, för delgivning av handlingar inom ramen för förordning nr 1896/2006.
- 52 Av detta följer att i en situation där, såsom i det nationella målet, delgivningen till svaranden av ansökan om betalningsföreläggande, som har avfattats på ett annat språk än de som avses i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, inte har åtföljts av standardformuläret i bilaga II i denna förordning, ska denna underlåtenhet och den därav följande uteblivna upplysningen till handlingens adressat om dennes rätt att vägra att ta emot handlingen avhjälpas, genom att detta standardformulär överlämnas till den berörda personen så snart som möjligt och i enlighet med bestämmelserna i nämnda förordning.
- 53 Det framgår för övrigt av domstolens praxis att när, såsom i det nationella målet, delgivning inte har skett på vederbörligt sätt har det europeiska betalningsföreläggandet inte blivit giltigen verkställbart och svarandens frist för att lämna in ett bestridande har inte börjat löpa (se, analogt, dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkterna 41–43 och 48).
- 54 Under dessa omständigheter är frågan om förnyad prövning av det europeiska betalningsföreläggandet, enligt artikel 20 i förordning nr 1896/2006, såsom den väckts av den hänskjutande domstolen, inte aktuell.
- 55 Av det ovan anförda följer att den fråga som har ställts ska besvaras enligt följande. Förordningarna nr 1896/2006 och nr 1393/2007 ska tolkas på så sätt att för det fall ett europeiskt betalningsföreläggande delgetts svaranden utan att ansökan om föreläggandet, vilken bifogats det, har avfattats på eller åtföljts av en översättning till ett språk som svaranden anses förstå, såsom krävs enligt artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, ska svaranden i vederbörlig ordning upplysas, med användande av standardformuläret i bilaga II till sistnämnda förordning, om sin rätt att vägra att ta emot den aktuella handlingen.
- 56 Om detta formkrav inte har uppfyllts ska denna brist i förfarandet avhjälpas i enlighet med bestämmelserna i sistnämnda förordning, genom att standardformuläret i bilaga II till denna förordning överlämnas till den berörda personen.
- 57 I ett sådant fall blir det europeiska betalningsföreläggandet, på grund av bristen i förfarandet som inverkat på delgivningen av föreläggandet, tillsammans med ansökan om föreläggandet, inte verkställbart och svarandens frist för att lämna in ett bestridande kan inte börja löpa, varför artikel 20 i förordning nr 1896/2006 inte är tillämplig.

Rättegångskostnader

- 58 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 ska tolkas på så sätt att för det fall ett europeiskt betalningsföreläggande delgetts svaranden utan att ansökan om föreläggandet, vilken bifogats det, har avfattats på eller åtföljts av en översättning till ett språk som svaranden anses förstå, såsom krävs enligt artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007, ska svaranden i vederbörlig ordning upplysas, med användande av standardformuläret i bilaga II till sistnämnda förordning, om sin rätt att vägra att ta emot den aktuella handlingen.

Om detta formkrav inte har uppfyllts ska denna brist i förfarandet avhjälpas i enlighet med bestämmelserna i sistnämnda förordning, genom att standardformuläret i bilaga II till denna förordning överlämnas till den berörda personen.

I ett sådant fall blir det europeiska betalningsföreläggandet, på grund av bristen i förfarandet som inverkat på delgivningen av föreläggandet, tillsammans med ansökan om föreläggandet, inte verkställbart och svarandens frist för att lämna in ett bestridande kan inte börja löpa, varför artikel 20 i förordning nr 1896/2006 inte är tillämplig.

Underskrifter